

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 Rs 136464 16 Rev
Banjaluka, 14.03.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Darka Osmića kao predsjednika vijeća, Jadranke Stanišić i Davorke Delić, kao članova vijeća, u pravoj stvari tužioca, D.T. iz B., zastupanog po punomoćniku, M.B., advokatu iz B., protiv tužene RS, za V. RS, Ministarstvo ..., Republička direkcija za ... B., zastupana po Pravobranilaštvu Republike Srpske, Banjaluka, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 036464 16 Rsž 2 od 15.09.2016. godine, na sjednici održanoj dana 14.03.2017. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 136464 15 Rs 2 od 09.03.2016. godine tužena je obavezana da tužiocu, na ime razlike plate za period od 01.09.2008. godine do 02.03.2012. godine, isplati 88.342,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom, na način pobliže opisan u presudi i uplati doprinose nadležnim fondovima u RS.

Istom presudom, tužena je obavezana da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 6.281,61 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 036464 16 Rsž 2 od 15.09.2016. godine žalba tužene je djelimično usvojena, te prvostepena presuda preinačena, tako što je tužilac odbijen sa zahtjevom, da mu se isplati razlika plate za period od maja 2010. godine do februara 2012. godine u ukupnom iznosu od 44.171,25 KM i da se tužena obaveže da mu na te iznose uplati doprinose nadležnim fondovima u RS, dok je u preostalom, dijelu žalba tužene odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Tužena je obavezana da tužiocu, na ime troškova parničnog postupka, isplati 2.889,50 KM, umjesto 6.281,62 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 09.02.2016. godine do isplate.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu u dijelu kojim je preinačena prvostepena presuda i tužilac odbijen sa viškom zahtjeva, a zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijani dio drugostepene presude preinači i udovolji zahtjevu tužioca.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca kojim traži da se tužena obaveže da mu naknadi štetu u vidu izgubljene zarade, razlike plate za period od 01.09.2008. godine, (kada je razriješen sa mjesta direktora Republičke direkcije za ...) do 02.03.2012. godine, (do kada bi mu trajao mandat na tom radnom mjestu) u ukupnom iznosu od 88.342,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do konačne isplate, na način pobliže opisan u tužbi.

Po provedenom postupku, prvostepeni sud je utvrdio: da je rješenjem Predsjednika Vlade broj 04/1-012-346/07 od 02.03.2007. godine tužilac imenovan za direktora Republičke direkcije za ...; da je rješenjem Predsjednika Vlade od 27.08.2008. godine tužilac razriješen direktora Republičke direkcije za ...; da je rješenjem v.d direktora Republičke direkcije za ... broj 13/1-4-294-08 od 01.09.2008. godine tužilac raspoređen na poslove i zadatke višeg stručnog saradnika za oblast telekomunikacija i računskih uređaja u okviru Odjeljenja za ... u Sektoru za ...; da je tužilac protiv tih akata izjavio prigovore, a potom pokrenuo i upravni spor u kojem je ishoda presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 000178 10 U 2 od 27.01.2011. godine kojom je tužba uvažena i osporeni akt o razrješenju tužioca sa mjesta direktora poništen; da je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu 26.01.2012. godine, sa zahtjevom za naknadu štete, mada je prije toga, tačnije, rješenjem Republičke direkcije za ... broj 131/1-4-155/10 od 19.04.2010. godine tužiocu izrečen prestanak radnog odnosa, a na osnovu zahtjeva za sporazumni prekid radnog odnosa.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da je zahtjev tužioca osnovan, u smislu odredaba člana 172. i 189. Zakona o obligacionim odnosima, pa je stoga sudio tako, što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude. Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da kako je tužilac nezakonito razriješen sa mjesta direktora i raspoređen na drugo radno mjesto 01.09.2008. godine, da mu pripada pravo na naknadu štete u vidu izgubljene zarade, odnosno razlike do visine plate radnog mjesta direktora za period od 01.09.2008. godine do 02.03.2012. godine, do kada bi mu je trajao mandat direktora.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda, ali ne i zaključak tog suda da je zahtjev tužioca osnovan u cjelosti, pa je stoga sudio tako što je donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Iz razloga odluke drugostepenog suda proizilazi, da se zahtjev tužioca za naknadu štete zasniva na odredbama člana 85. Zakona o državnim službenicima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 118/08), a u vezi sa članom 172. i 189. Zakona o obligacionim odnosima. Kako je tužilac sporazumno raskinuo radni odnos sa tuženom 19.04.2010. godine, drugostepeni sud je zaključio, da od tada nema protivpravnog postupanja tužene, te da samim tim i zahtjev tužioca da mu tužena naknadi štetu za period od 19.04.2010. godine do 02.03.2012. godine, nije osnovan.

Odluka drugostepenog suda je pravilna.

Naime, zahtjevom iz tužbe tužilac traži naknadu štete u vidu izgubljene zarade, razlike plate radnog mjesta višeg stručnog saradnika i direktora Republičke direkcije za ... za period od 01.09.2008. godine do 19.4.2010. godine i razliku plate radnog mjesta direktora ETF I. d.o.o. B. i direktora Republičke direkcije za ... za period od 19.4.2010. godine do 02.03.2012. godine.

Kod nespornih činjenica: da je tužilac rješenjem Predsjednika Vlade broj 04/1-012-346/07 od 02.03.2007. godine imenovan za direktora Republičke direkcije za ... na period od pet godina, tj do 02.03.2012 godine; da je rješenjem Predsjednika Vlade od 27.08.2008. godine razriješen direktora Republičke direkcije za ... i 1.9.2008. godine raspoređen na radno mjesto višeg stručnog saradnika, te da je presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 000178 10 U 2 od 27.01.2011. godine tužba uvažena i osporeni akt o razrješenju tužioca sa mjesta direktora poništen, ovaj sud nalazi, da tužilac može s uspjehom isticati zahtjev za naknadu štete na ime izgubljene zarade, u smislu odredaba člana 154, 155 i 189 Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17./93, 3/96 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO) za period od 01.09.2008. godine do 19.4.2010. godine, kada je svojom voljom odlučio da mu prestane radni odnos kod tužene.

Ovo stoga, što se zahtjevom za sporazumni raskid radnog odnosa, koji je tužilac dostavio tuženom 07.04.2010. godine, isti saglasio da mu prestane radni odnos kod tužene, pa i na radnom mjestu direktora Republičke direkcije za

Obzirom da je tužena prihvatila prijedlog tužioca za sporazumni raskid radnog odnosa i donijela rješenje broj 131/1-4-155/10 od 19.04.2010. godine kojim je tužiocu izrečen prestanak radnog odnosa na osnovu zahtjeva za sporazumni prekid radnog odnosa, ima se uzeti, da od 19.04.2010. godine, parnične stranke više nisu u materijalno pravnom odnosu u pogledu zahtjeva tužioca da mu tužena naknadi štetu na ime izgubljene zarade.

Stoga se zahtjev tužioca, da mu tužena naknadi štetu u vidu izgubljene zarade, razlike plate radnog mjesta direktora ETF I. d.o.o. B. i direktora Republičke direkcije za ... za period od 19.4.2010. godine do 02.03.2012. godine, ukazuje neosnovanim, jer se zahtjevom za sporazumni raskid radnog odnosa, tužilac saglasio, da mu prestankom radnog odnosa kod tužene, prestane i mandat direktora Republičke direkcije za ... sa 19.4.2010. godine, a ne sa 02.03.2012. godine.

Slijedom datih razloga, neosnovano se revizijom ukazuje, da tužiocu pripada pravo na naknadu štete u vidu izgubljene zarade i za period od 19.04.2010. godine do 02.03.2012. godine, bez obzira što je sporazumno raskinuo radni odnos sa tuženom, jer da je tužilac imenovan na mjesto direktora do 02.03.2012. godine.

Kako se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, te kako ista nije zahvaćena nedostacima na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom člana 248. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP), donijeti odluku kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić